

Никола Станевъ

Рускиятъ царъ обявява война на султана

Мартъ, 1877 год.

Февруарскитѣ студове изминаха. Дойде м. мартъ и времето се затопли. Въ Бесарабия презъ день-презъ два все пристигаха отъ Русия нови войски. Тѣ минаваха голѣмата и пълноводна рѣка Днестъръ и се настаняваха по градоветѣ Акерманъ, Бендеръ, Кишиневъ и Болградъ. Времето още не позволяваше да се живѣе въ палатки на полето. Голѣма частъ отъ войскитѣ се намѣстваха по кжцитѣ изъ градоветѣ и селата.

Навалицата се увеличаваше все повече и повече. Мегданитѣ и улицитѣ се задрѣстваха съ войници, граждани и сѣселани. Българскитѣ стари и нови преселници особено се радваха, като виждаха пристигането на руската войска. Млади и стари офицери съ нови дрехи и свѣтли погони на рамене, съ лѣскави саби на бедра, обути въ високи ботуши, чевръсто крачеха отъ едно мѣсто на друго; тѣ даваха команди и правѣха наредби за настаняването на войницитѣ. Между офицеритѣ имаше млади и хубави, като капки, българи. Тѣ се гордѣха въ офицерското си облѣкло. Засмѣни селяни и граждани се доближаваха до тѣхъ и ги питатъ за нѣщо.

— Е, ще има ли война съ турчина за освобождение на България, — питаха любопитнитѣ селяни и граждани. — Вие вървите съ рускитѣ войници, а на съ кой ще води?

Българскитѣ офицери отговаряха весело и засмѣно:

— Нека се раззеленѣятъ дърветата. Тогава ще видимъ. Офицеритѣ не смѣха много да приказватъ, за